

стане, да притисне девойката до сърдцето си — като блънувана снаха, като родна дъщеря.

Въ това време младият рицарь се озърташе изненаданъ, недоумяващъ. И щомъ седна до сестра си, край трапезата, почна да я отрупва съ въпроси. Нима оня сухъ, бѣловласъ старецъ, съ живитѣ черни очички, бѣше архиепископътъ? *Ma foi* по-би му прилѣгало да бждѣше войскарь. А очитѣ на царицата блещукаха като на дива котка. *Damedieu!* мнозина биха си пролѣли кръвта за нея. *A J e h e n s ?* Той се надѣваше по-скоро да види нѣкой варваринъ, облѣченъ въ овчи кожи, който яде седналъ на земята. Между това първиятъ царски столникъ даде знакъ да почнатъ да носятъ ястията. Най-напредъ поднесоха сушена риба, после печено прасе, гѣби съ оцетъ, млинчета, стафиди, орѣхи, пелте отъ ягоди...

Между това, тихо и почти незабелязано, князь Иоанъ се бѣ промъкналъ въ стаята, и заелъ мѣсто къмъ края на трапезата. По едно време царьтъ го зърна, кимна му съ глава да дойде при него и го представи на рицаря. Но съ женитѣ не го запозна. Иоанъ и Ана въздъхнаха съ облекчение. Само за единъ мигъ руменината на Аниното лице пламна по-буино. Но почти никой не обърна внимание на това.

Къмъ края на яденето разговорътъ стана общъ и шуменъ. Прицелъ на всички вниманія бѣ младиятъ рицарь. Запитваха го за хиляди нѣща, на които той отвърщаше съ оживена речъ и пламенни движения. Бургундката служеше за преводачъ. Отрупаха го съ въпроси за живота и нравитѣ на кръстоносцитѣ, за намѣренията имъ, за сждбата на Исакъ-Ангелъ и сина му. Царьтъ слушаше внимателно, като умѣло пстуляше острото си любопитство.

— *Ha! Isaac l'Ange et son fie Alexe. . .* — рече Жираръ дьо Шанли съ горчива усмивка, и сестра му продължи да превежда: какъ всички барони следъ като завели Алексей, Исаковия синъ, съ голѣми тържества и радостъ въ Свещения дворецъ, отишли да освободятъ отъ тъмницата Исакъ Ангелъ и жена му Маргарита. Исакъ Ангелъ прегърналъ развълнувано сина си и горещо благодарилъ на